

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2014, č. j. KrÚ 19685/2014/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 10. 2015, č. j. 61 A 13/2015 – 26,

t a k t o :

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 10. 2015, č. j. 61 A 13/2015 – 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“), byl rozhodnutím Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 9. 1. 2014, č. j. OSA/P-1504/13-D/23 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni 9. 1. 2014, a byla mu uložena pokuta ve výši 1500 Kč, společně s povinností nahradit paušální částku nákladů správního řízení ve výši 1000 Kč.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal stěžovatel prostřednictvím svého zmocněnce - pana K. S. (dále jen „zmocněnec“), blanketní odvolání, které doručil správnímu orgánu prvního stupně dne 30. 1. 2014 e-mailovou zprávou, opatřenou zaručeným elektronickým podpisem, z elektronické adresy X. Krom již zmíněného odvolání obsahovala uvedená e-mailová zpráva rovněž žádost zmocněnce o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu X. Přílohou uvedené zprávy byl scan plné moci, kterou stěžovatel udělil zmocněnci pro zastupování ve věci projednávání daného přestupku ve všech stupních řízení. V textu této plné moci byla vtělena žádost zmocnitele (správně zřejmě zmocněnce – pozn. NSS) o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu X. Téhož dne, tedy 30. 1. 2014, byl správnímu orgánu prvního stupně doručen originál výše popsané plné moci.

Správní orgán prvního stupně vyzval zmocněnce stěžovatele k doplnění blanketního odvolání, a to přípisem ze dne 30. 1. 2014, č. j. OSA/P-1504/13-D/34 (dále jen „výzva k odstranění vad podání“), který zaslal na elektronickou adresu X. Z obsahu správního spisu vyplývá, že pověřená úřední osoba, která doručovala výzvu k odstranění vad podání, vyčkávala potvrzení převzetí této písemnosti zmocněncem stěžovatele ve smyslu § 19 odst. 8 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vzhledem k tomu, že k takovému potvrzení ze strany zmocněnce stěžovatele nedošlo, byla výzva k odstranění vad podání doručována na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele, a k jejímu doručení pak došlo na základě fikce doručení ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu (z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se zpráva obsahující výzvu k odstranění vad podání vrátila odesílateli jako nedoručitelná ve smyslu § 19 odst. 9 správního řádu).

Dle obsahu správního spisu k doplnění odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí nedošlo, správní orgán prvního stupně poté postoupil blanketní odvolání k rozhodnutí žalovanému, který o něm rozhodl shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) tak, že odvolání stěžovatele zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný přitom své rozhodnutí doručoval zároveň jak na elektronickou adresu X (tedy adresu dle zmocněncem předložené plné moci), tak na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce. Z obsahu správního spisu není patrné, že by se žalovaný pokusil doručit své rozhodnutí na elektronickou adresu X. K důvodům, které žalovaného vedly k nezaslání jeho rozhodnutí na tuto elektronickou adresu, se žalovaný poprvé vyslovil až v rámci vyjádření ke stěžovatelem podané žalobě, jež mu byla za tímto účelem zaslána Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) – tyto důvody budou přiblíženy níže. Vzhledem k tomu, že přijetí rozhodnutí žalovaného, které bylo žalovaným doručováno na elektronickou adresu X, nebylo zmocněncem stěžovatele potvrzeno dle § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu, dospěl žalovaný k závěru, že k doručení jeho rozhodnutí došlo fikcí doručení zásilky je obsahující na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. K doručení rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu tak mělo dle žalovaného dojít dne 3. 4. 2014.

Dne 7. 4. 2015 podal zástupce stěžovatele prostřednictvím datové zprávy krajskému soudu žalobu, již se bránil proti rozhodnutí žalovaného. Žalobní argumentace přitom

pokračování

spočívala na tvrzení včasnosti podání žaloby, neboť dle stěžovatele došlo k doručení rozhodnutí žalovaného až dne 4. 2. 2015 (konec lhůty pro podání žaloby by tak připadl na sobotu 4. 4. 2015, přičemž nejbližším následujícím pracovním dnem bylo právě úterý 7. 4. 2015 – pozn. NSS), kdy bylo zmocněnci stěžovatele předáno rozhodnutí žalovaného, které opatřil jeho substitut poté, co nahlédl do správního spisu. Stěžovatel v žalobě dále namítal, že žalovaný postupoval nezákonně, když namísto doručení na elektronickou adresu X doručoval své rozhodnutí jak na elektronickou adresu X, tak na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce stěžovatele. Dle stěžovatele bylo doručení rozhodnutí žalovaného fikcí neúčinné. Vzhledem k tomu, že odpovědnost stěžovatele za projednávání přestupek zanikla již dne 19. 9. 2014, považoval stěžovatel později doručené rozhodnutí žalovaného za nezákonné, přičemž odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163 (veškerá uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz – pozn. NSS).

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že zmocněnec se správním orgánem prvního stupně i s žalovaným komunikoval prostřednictvím e-mailových zpráv zasílaných z elektronické adresy X, nikoli z adresy X. Přijetí rozhodnutí žalovaného, zaslaného na prvně uvedenou adresu, však nebylo zmocněncem potvrzeno, jak požaduje správní řád, a proto je žalovaný doručil na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce. Stran odůvodnění omisivního jednání spočívajícího v nezaslání svého rozhodnutí zmocněnci stěžovatele na adresu X žalovaný konstatoval, že je obecně známo, že elektronická adresa nemůže být funkční, obsahuje-li diakritiku. Z tohoto důvodu je tedy zasílání jakékoliv zprávy zmocněnci na uvedenou adresu předem znemožněno, neboť na takovýto formát elektronické adresy nelze žádný e-mail zaslat. Nadto žalovaný poznamenal, že z této adresy zmocněnec se správními orgány nekomunikuje, neboť ke komunikaci používá jinou, mj. diakritiku prostou, elektronickou adresu, z čehož jsou dle žalovaného zřejmé obstrukční snahy zmocněnce směřující ke znemožnění doručování písemností správními orgány. Žalovaný poté pro podporu svých závěrů obsáhle citoval z rozsudku krajského soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 52 A 47/2014 - 72 (tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, pozn. NSS), a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34.

Krajský soud stěžovatelovu žalobu odmítl v záhlaví označeným usnesením (dále jen „napadené usnesení“), neboť dospěl k závěru, že byla podána opožděně, když rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 3. 4. 2014. Způsob, kterým bylo rozhodnutí žalovaného zmocněnci doručeno, neshledal krajský soud nezákonným, a tento svůj závěr odůvodnil tím, že žalovaný nebyl povinen doručovat na elektronickou adresu X, neboť jeho zmocněnec předchozí doručení výzvy k odstranění vad podání nepotvrdil, k čemuž byl povinen dle ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu. V tomto krajský soud rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 – 34, a ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 – 50. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, pak citoval: *„Ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu.“* Z toho pak krajský soud dovodil, že

jestliže první zasílanou písemností v řízení o přestupku byla výzva k odstranění vad podání, aniž bylo převzetí e-mailové zprávy, kterou tato písemnost byla doručována, potvrzeno jejím příjemcem způsobem dle § 19 odst. 8 správního řádu, pak žalovaný nebyl povinen doručovat své rozhodnutí na elektronickou adresu X. Tomu dle krajského soudu není na překážku skutečnost, že tuto první zasílanou písemnost zasílal na uvedenou elektronickou adresu správní orgán prvního stupně, a nikoli žalovaný, neboť rozhodování o odvolání je součástí téhož správního řízení, jako rozhodování o vině před správním orgánem prvního stupně. Nepotvrzení převzetí výzvy k odstranění vad podání, učiněné správním orgánem prvního stupně, mělo tedy účinky i pro doručování rozhodnutí žalovaného.

Nadto krajský soud uvedl, že je mu z jeho rozhodovací činnosti známo, a to konkrétně z věci sp. zn. 61 A 28/2014, že pro elektronickou adresu X nebyl do dne 8. 4. 2015 vydán komerční ani kvalifikovaný certifikát u České pošty, s. p., certifikační autority PostSignum, když v této věci žalobce, zastupovaný týměž zmocněncem, uvedl jako poskytovatele služby výslovně PostSignum. Krajský soud považoval za zjevné, že zmocněnec žalobce by ani reálně nemohl z této elektronické adresy potvrdit převzetí písemnosti podle § 19 odst. 8 správního řádu. Pokud jde o doručování na elektronickou adresu X, nepotvrdil zmocněnec stěžovatele její převzetí, pročez byl správný postup žalovaného, spočívající v doručování jeho rozhodnutí na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce.

Proti uvedenému usnesení brojí stěžovatel včasně podanou kasační stížností. Jako kasační důvod výslovně označuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Činí tak v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu stran důvodů kasační stížnosti, které jsou uplatnitelné proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005 č. j. 3 Azs 33/2004 – 98).

Konkrétně pak stěžovatel proti napadenému usnesení namítá, že krajský soud pochybil, když vzal za datum doručení rozhodnutí žalovaného den 3. 4. 2014. Dle stěžovatele bylo rozhodnutí žalovaného doručeno až dne 4. 2. 2015, kdy se zmocněnec stěžovatele s uvedeným rozhodnutím fakticky seznámil.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého žalovaný nebyl povinen doručovat své rozhodnutí na elektronickou adresu X z toho důvodu, že zmocněnec předchozí doručení výzvy k odstranění vad podání na tuto elektronickou adresu nepotvrdil tak, jak je požadováno ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu. K tomu stěžovatel namítá, že z § 19 odst. 8 správního řádu vyplývá, že není-li přijetí jedné konkrétní písemnosti potvrzeno, správní orgán tuto písemnost – nikoli veškeré další písemnosti v řízení – doručí tak, jako kdyby účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal. Krajský soud tedy vyložil odkazované zákonné ustanovení nesprávně.

Dále stěžovatel namítá, že jeho zmocněnec v řízení před žalovaným nebyl povinen potvrdit doručení výzvy k odstranění vad podání, neboť taková povinnost je dána

pokračování

pouze v případě, že je adresátu na elektronickou adresu doručována písemnost dle § 19 odst. 4 správního řádu, tj. písemnost doručovaná do vlastních rukou, mezi které výzva k odstranění vad podání nepatří. Navíc nelze dle stěžovatele učinit závěr o tom, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení průběhu řízení, již na základě jednoho nepotvrzeného doručovacího pokusu. Ze správního spisu ostatně nikterak nevyplývá, že by předmětný e-mail vůbec opustil server žalovaného, nebo se dostal do dispozice serveru žalobce. Zjištění o neúspěšném doručování orgánu prvního stupně na elektronickou adresu specifikovanou zmocněncem pak nemůže vést žalovaného k závěru, že další doručování ze strany žalovaného by bylo v budoucnu rovněž neúspěšné a nemohlo tak přispět k urychlení řízení.

Dle stěžovatele tedy nemohlo vyvolat doručení rozhodnutí žalovaného dle § 24 odst. 1 správního řádu žádné právní účinky, a krajský soud tak pochybil, když jím určil počátek běhu lhůty k podání správní žaloby, a odmítl proto stěžovatelovu žalobu pro opožděnost.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud nepřipustným způsobem dotvářel za žalovaného důvody pro nezaslání rozhodnutí žalovaného na elektronickou adresu X. V tomto směru upozorňuje, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že na uvedenou adresu pro obsaženou diakritiku doručovat nelze, kdežto krajský soud ve prospěch žalovaného z vlastní iniciativy uvedl, že je mu z jiných řízení známo, že pro uvedenou elektronickou adresu nebyl vydán příslušným subjektem komerční či kvalifikovaný certifikát, který by umožňoval odesílat z dané adresy zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem.

Žalovaný se ke kasační stížnosti stručně vyjádřil v tom smyslu, že se ztotožňuje s důvody napadeného usnesení, neboť stěžovatel žalobu podal až po uplynutí dvouměsíční lhůty zákonem pro tento úkon předepsané.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, je podána z důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s. a není nepřipustná ve smyslu § 104 s. ř. s. Kasační stížnost v důsledku těchto zjištění shledal přípustnou. Vzhledem k tomu, že stěžovatel je v souladu s ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, a s ohledem na splnění dalších podmínek řízení o kasační stížnosti, přistoupil Nejvyšší správní soud k posouzení její důvodnosti. Učinil tak v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že krajský soud nepatřičně obhajoval absenci doručovacího pokusu žalovaného na elektronickou adresu X při doručování rozhodnutí žalovaného tím, že zmocněnec by ani nemohl převzetí doručované písemnosti potvrdit,

když pro uvedenou elektronickou adresu nebyl dle zjištění krajského soudu vydán komerční ani kvalifikovaný certifikát příslušné certifikační autority. Takový důvod pro ignorování zmocněncem stěžovatele sdělené elektronické adresy pro doručování písemností by mohl obstat, pakliže by tato skutečnost byla žalovanému prokazatelně známa (tj. vědomost žalovaného o nemožnosti zpětného potvrzení převzetí doručované písemnosti by muselo být zjiitelné z obsahu správního spisu) a zároveň pokud by správní orgán (zde žalovaný) takovou skutečnost zmocněnci stěžovatele sdělil. Nejvyšší správní soud totiž ve svém rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, dospěl k závěru, že *„[p]okud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího, jak se domnívá krajský soud. V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.“* (zvýraznění doplněno). Z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by taková skutečnost byla žalovanému známa, natož aby v jejím důsledku dospěl k závěru, že doručování na uvedenou elektronickou adresu nemůže přispět k urychlení řízení ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu. Naopak, z obsahu správního spisu vyplývá (byť až z vyjádření žalovaného k žalobě), že žalovaný se nepokusil doručit své rozhodnutí na elektronickou adresu X kvůli domněnce, že takové doručení není objektivně možné pro přítomnost diakritiky v uvedené adrese (k nesprávnosti takové domněnky srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27). Stěžovateli proto nelze než dát zapravdu, že výše uvedený závěr krajského soudu je v rozporu s obsahem správního spisu, a krajský soud tak na jeho základě nemůže ospravedlňovat nedostatky v doručování rozhodnutí žalovaného.

Srovnatelným způsobem pak krajský soud pochybil, když dospěl k závěru, že žalovaný nebyl povinen doručovat své rozhodnutí na elektronickou adresu X z toho důvodu, že na tuto adresu byla zmocněnci doručována správním orgánem prvního stupně výzva k odstranění vad podání, jejíž převzetí nebylo zákonem předvídaným způsobem potvrzeno (§ 19 odst. 8 věta druhá správního řádu). Ze správního spisu totiž opět nikterak nevyplývá, že žalovaný byl veden právě takovou úvahou. Ačkoli je třeba ve smyslu posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu připustit, že by byl žalovaný v případě, kdy by zmocněnec nepotvrdil převzetí písemnosti doručované dle ustanovení § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu, oprávněn doručovat písemnost bez dalšího na adresu místa trvalého pobytu zmocněnce (v důsledku následné aplikace ustanovení § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu), nelze odhlédnout od znění stěžovatelem vyzdvihovaného ustanovení § 19 odst. 8 věty první správního řádu, ve spojení s § 19 odst. 4 téhož zákona.

Dle § 19 odst. 8 věty první správního řádu platí, že *„[p]ísemnosti uvedené v odstavci 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byla odeslána. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované*

pokračování

písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“ Odstavec čtvrtý, na nějž odkazuje věta první citovaného ustanovení, pak stanoví, že „[d]o vlastních rukou adresáta se doručují písemnosti podle § 59, § 72 odst. 1, písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní zákon, a jiné písemnosti, nařídí-li to oprávněná úřední osoba.“

Nejvyšší správní soud zastává názor, dle kterého je třeba ustanovení § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu vykládat tak, že toliko v případě doručování písemností uvedených v § 19 odst. 4 téhož zákona, tj. v případě doručování písemností, jež mají být doručovány do vlastních rukou adresáta, platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou uznávaným elektronickým podpisem. Obdobně pak je třeba vykládat i větu třetí uvedeného ustanovení, tedy tak, že nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti dle § 19 odst. 4 správního řádu nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Tento názor staví Nejvyšší správní soud zejména na argumentu systematickém, dle kterého je uvozující věta § 19 odst. 8 správního řádu vztažná i k dalším větám v tomto odstavci uvedeným. Druhá a třetí věta osmého odstavce pak tuto uvozující větu konkretizují pro doručování na elektronickou adresu dle § 19 odst. 3 správního řádu, jež se bezesporu řadí k jiným způsobům doručování, o kterých právě uvozující věta odstavce osmého pojednává. Takový výklad je slučitelný i s hlediskem teleologickým, dle kterého je vyžadována vyšší záruka stran prokazatelného doručení písemnosti, která by jinak měla být doručována do vlastních rukou adresáta, na rozdíl od písemností, které do vlastních rukou doručovány být nemusí.

Z výše uvedeného vyplývá, že aby bylo možné aplikovat závěry krajským soudem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, tj. po prvním bezúspěšném pokusu o doručení písemnosti dle § 19 odst. 8 věty druhé a třetí správního řádu doručovat další písemnosti ve správním řízení tak, jako kdyby adresát o zasílání na elektronickou adresu nepožádal, musí takovýmto způsobem být doručována písemnost, kterou by jinak bylo třeba doručovat do vlastních rukou adresáta. V tamním případě tomu tak bylo, neboť první pokus o zaslání na elektronickou adresu správní orgán činil u předvolání k jednání; to je podle § 19 odst. 4 a § 59 správního řádu písemnost, jíž je třeba doručit do vlastních rukou.

Vzhledem k tomu, že v nyní projednávané věci by takovou úvahu musel žalovaný učinit již na základě doručování (na elektronickou adresu) výzvy k odstranění vad podání, kterážto je však písemností, jež se zpravidla do vlastních rukou adresáta nedoručuje (srov. ustanovení § 19 odst. 4 správního řádu), musela by být výzva k odstranění vad podání určena oprávněnou úřední osobou k doručení do vlastních rukou zmocněnce, a zároveň by pro zmocněnce muselo být již ze samotné této výzvy dostatečně zřejmé, že tato byla v souladu s § 19 odst. 4 správního řádu určena pověřenou úřední osobou k doručení do vlastních rukou, a tedy že pro její účinné doručení (a potažmo tedy i doručování všech dalších písemností žalovaným na uvedenou elektronickou adresu) je třeba potvrdit její

převzetí ve smyslu § 19 odst. 8 téhož zákona. Současně by měl žalovaný zmocněnce poučit o následcích nepotvrzení takto zaslané výzvy. V opačném případě by totiž zmocněnec neměl důvod domnívat se, že převzetí výzvy k odstranění vad podání je třeba potvrdit, což by mohlo vést k následnému postupu žalovaného při doručování, jako by zmocněnec stěžovatele o doručování na elektronickou adresu nepožádal.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu správního spisu nelze nikterak seznat, že by výzva k odstranění vad podání byla určena oprávněnou úřední osobou k doručení do vlastních rukou zmocněnce. Taková skutečnost pak nevyplývá ani ze samotného textu dané výzvy. I kdyby tedy měla být doručována do vlastních rukou (což žalovaný ostatně nikdy netvrdil), nemohl takovou skutečnost zmocněnec nikterak předpokládat, a neměl tedy ani důvod potvrzovat její převzetí. Nepotvrzení převzetí výzvy k odstranění vad podání zmocněncem proto nemohlo založit důvod pro postup žalovaného dle ustanovení § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu, neboť se nejednalo o písemnost, která měla být doručována do vlastních rukou, a není proto správný závěr krajského soudu, že na uvedenou situaci bylo lze aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 – 39, neboť tyto závěry krajský soud nesprávně interpretoval.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalovaný pochybil, když nedoručoval své rozhodnutí zmocněnci na jím uvedenou elektronickou adresu X. Dále s ohledem na skutečnost, že přijetí zprávy obsahující rozhodnutí žalovaného, zaslané na elektronickou adresu X, nebylo zmocněncem stěžovatele potvrzeno, nedošlo ani takto k doručení rozhodnutí žalovaného, přičemž doručení rozhodnutí žalovaného fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu zmocněnci stěžovatele nebylo účinné, neboť pro tento způsob doručování nebyly splněny zákonné podmínky (srov. § 19 odst. 3 správního řádu).

Rozhodnutí žalovaného tak v žádném případě nemohlo být doručeno zmocněnci dne 3. 4. 2014, jak se domníval žalovaný, a jak naznal krajský soud. Jestliže tedy krajský soud na základě takového chybného posouzení data doručení rozhodnutí žalovaného odmítl stěžovatelovu žalobu pro opožděnost, je jeho usnesení o odmítnutí návrhu (žaloby stěžovatele) nezákonné a Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než je k důvodné kasační stížnosti postupem dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. pak bude krajský soud v dalším řízení vázán názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku.

Dále tedy bude na krajském soudu, aby v rámci zkoumání podmínek řízení o žalobě posoudil, zda a případně kdy nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci ve smyslu § 73 odst. 1 správního řádu, a to s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, a aby dále podle výsledku takového posouzení zvolil odpovídající procesní postup.

Dle § 110 odst. 3 platí, že „[z]ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.“ Nejvyšší správní soud proto o nákladech řízení o kasační stížnosti nerozhodoval.

pokračování

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu